

Álom

(Hlavács Richárd [Gombos], a pozsonyi tragédiában elhunyt fiatal író emlékére.)

Ősz volt. A fák lombjai zöld ruhájukat levetve a sárga és piros különböző árnyalataiban pompáztak. Az amerikaiak ezt így hívják: indián nyár. Kora reggel volt. A függönyök az ablak két oldalán ereszkedtek a földre, így semmi nem akadályozta meg, hogy a reggeli napfény besüssön az ablakon. Ránéztem az éjjeliszekrényemen álló, kissé kopottas vekkerórámra, most csendben pihent a helyén. Még egy óra választ el attól, hogy ez az idegesítő vacak csörögve-zörögve olyan ricsajozásba kezdjen, hogy az egész lakóházat felriassza.

Egy órával korábban ébredtem. Csodálkozva nézek a függönyökre, talán este elfelejtettem behúzni. Nem számít, legalább ilyen csodás kilátásra keltem. Rápillantok a telefonom kijelzőjére. Október 20-a van. Ma van a születésnapom. Jobban megnézem a mobilt, értesítések tucatja világít a képernyőn arra várva, hogy megnyissam. Üzenetek a barátaimtól, jókívánságok a családtól és persze sok-sok közös fotó, amit a legjobb barátaim nem voltak restek ilyen korai órákban feltölteni. Temérdek előnytelen és kínos kép, amit mindenki a születésnapokra tartogat. Igazából sosem értettem ezt.

Nem akarok kimászni a meleg takaró nyújtotta kényelemből. Kezembe veszem a könyvet, ami az ágyam jobb felén hever. Ez egy nagyon kedves könyv, a barátomtól kaptam. Felütöm a fedelét, és a kézirat, amit tollal írtak bele, most megmelengeti a szívemet. Régebben haragudtam emiatt, utáltam, ha valaki beleír egy könyvbe vagy számárfület hajtogat. A könyv érték. Akkor még nem értettem, hogy nem az a köteg papír az értékes, hanem az, amit az a könyv nekünk ad. A sok ismerős szereplő, mint régi barátok köszönnek ránk a könyvet lapozva, a könnycseppek nyomai a lap közepén... Ez az, ami igazán értékes. Ezt a listát bővíti a kis idézet és az aprócska rajz, amit most a kezemmel végigsimítok.

Megdobban a szívem, hisz ma van a születésnapom! Amennyire tétováztam, akkora erővel rántom most le magamról a takarót. Beleugrok a papucsomba és már nyitom is a szobám ajtaját, hogy minél előbb elfoglaljam a fürdőszobát. Kilépek a szobámból. Csend. Időközben eszembe jut, hogy egy órával korábban keltem, így valószínűleg még mindenki alszik. Lassabbra veszem a tempót, nem

akarok senkit sem felébresztetni. Egy óra a fürdőben és már kész is vagyok. Hallom, hogy anya a konyhában pusmog az öcsémmel. Kiszaladok a konyhába, sejtem, mire készülnek.

– Meglepetés!

Anya tortát tart a kezében, öcsém pedig lelkesen szórja a konfettit. Egyik évben sem maradhat el a meglepetés. Gyorsan felvágom a tortát, mindenkinek egy szeletet, és magamba tuszkolom a saját részemet. Nagyon sietek, de a viláért sem bánthanám meg a világ legcsodálatosabb édesanyját. Sok puszi és ölelés után visszaszaladok a szobámba, és tíz kerek perc keresés után megtalálom, amit szeretnék. Előhúzom a mókás felsőt, amit TŐLE kaptam. A kedvenc mesefigurámat, Bátort, a gyáva kutyát ábrázolja. Felkapok mellé egy farmert és bedobálom a dolgaimat a kopott tornazsákomba. Tornádót megszegyenítő erővel rontok ki a bejárati ajtón, még hallom, ahogy anya morog, hogy miért kell csapdosni azt az ajtót.

Leszaladok a lépcsőházban, és az ajtón kiérve a tekintetem egyből rászegeződik egy autóra. Hát itt van! Megborzongok. Nem a hideg miatt. Kislányos izgalom lesz rajtam úrrá, szaladok, ahogy csak a lábam bírja, és a nyakába ugrok.

– Hát eljöttél! Nem felejtetted el! – szipogom, és arcom a nyakába fúrom.

– Dehogyan felejtetted el, kis butám! – mondja, és két tenyere közé zárja az arcom, majd egy finom csókot lehel a homlokomra. Beleremeg mindenem.

– Ez a nap tökéletes lesz, garantálom.

Gondolatban azon tűnődöm, mi lehet ennél tökéletesebb? Hisz én csak vele akarok lenni, nekem ez így tökéletes. Rábízom magam. Kinyitja nekem a kocsiját, igazi úriember, mindig figyelmes. Beül mellém és a lábamra fekteti a tenyerét. A kezemet a kezére teszem. A rádióban egy szerelmes dal szól. Elkezdem énekelni és mellé hevesen gesztikulálok, mint az énekesek a színpadon. Mosolyog. A refrénnél rögtönzött táncmozdulatokat végzek, amit már nem bír ki kacagás nélkül. Imádom, ha nevet. Olyan, mintha a nap előbújna a felhők közül és sugaraival megmelengetné a szívemet. A következő számot együtt énekeljük, bár, amit ő csinál, inkább mondható hümmögésnek, mint éneklésnek. Nem bírom tovább, meg kell kérdeznem, hova megyünk. Nem válaszol, azt mondja, titok.

Egy óra múlva megállunk, leparkol és kikapcsolja a motort. Kisegít az autóból. Körülnézek: de hisz ez a borászházikó a hegyen! Amíg én bámészkodom, ő egy nagy kosarat vesz ki a csomagtartóból. Kézen fog, bevisz a házikóba. Leteszi a kosarat és körbevezet. Olyan lelkesen mesél! Ilyenkor a szívem is beleremeg, hogy igazán, nagyon szeretem őt.

Fél óra múlva a konyhában állva megkérdezi, hogy bekötheti-e a szemem. Huncut mosoly villan át az arcomon, természetesen bólintok. Mögém áll, finoman hátrafogja hosszú hajam, ügyel rá, hogy meg ne húzza. A szemem elé tesz egy nyakkendőt. Habogva próbálja magyarázni, hogy más nem jutott eszébe. Kuncogok rajta. Közben ő végzett a csomóval, amit viszonylag lazára húzott. El-

kezd maga előtt tolni, közben hátulról mondogatja, mikor kell nagyot lépnem, hogy orra ne bukjak.

Lépek egy nagyot, friss délelőtti szél fúj végig a karomon. Kint vagyunk. Pár lépéssel később megállít, eloson mellettem, és megkér, hogy vegyem le a nyakendőt, ami eddig a szememen pihent. A látványtól könnyekben török ki. Ő meg csak mosolyog, mert tudja, hogy ezek örömkönnye. Közelebb lép, fülem mögé igazítja a hajam és megcsókol. A csók közben elapadnak a könnyeim, mélyen a szemembe néz, majd megkérdezi, tetszik-e. Újra elerednek a könnyeim. A nyirkos fűre egy nagy szivacsot tett, amin több pléd és párna várja, hogy ráhuppanjunk. Középen egy csokor rózsa, mellette pedig a kosár, ami rengeteg finomságot rejt. Átölelem, és a fülébe súgom, hogy csodálatos. A büszkeség halvány sugara szalad át az arcán, aki nem ismeri, valószínűleg észre sem veszi. Boldog vagyok, hogy én észrevehetek ilyen apró érzelmeket is. Velem más, mint a többi emberrel. Egy pillanatra elkalandoznak a gondolataim: azon gondolkodom, miért épp engem választott, miért nekem nyílt meg? A narancslé csorgása, amit épp a poharamba tölt, ránt vissza a valóságba. Nem találtam választ a kérdésre, bár nem is fontos, a lényeg, hogy így történt.

Megpakoltam egy croissant-t minden finomsággal, egy kis narancslé kíséretében tele is lett a hasam. Ő is befejezte. Visszapakolta a kosárba a maradékot, majd az ölembe hajtotta a fejét.

Az egész napot együtt töltöttük, voltunk moziban, elvitt ebédelni és vett nekem két könyvet.

Már estére jár, lassan indulunk haza. Útközben arra lettem figyelmes, hogy lefordul egy keskeny, köves utacskára. Mire megkérdeztem volna, hogy miért, már ugrott is ki a kocsiból és nyitotta az én ajtómat is.

– Hol vagyunk? – kérdeztem, de nem válaszolt. Felnyitotta a csomagtartót, Megkért, hogy üljek be. Kivett egy plédet, mellém huppan, és magunkra terítette. Csillagos volt az égbolt. Már értem, miért álltunk meg.

– Tökéletes volt a születésnapod? – kérdezte a fülembe súgva.

Az ölébe kuporodom, és mint egy cica, hálásan dorombolok. Simogatja a hajam, így nyom el az álom.

Óriási ricsajra ébredek. Kinyitom a szemem és rémülten tudatosítom, hogy reggel hét óra van. Az öreg vekker hangja visszatérít a mindennapokba. Hatalmas erővel hatol belém a fájdalom. Ez csak egy álom volt. Mélyről jövő zokogás tör fel bennem. Anya szalad be a szobába. Magához ölel, a melegsége és a szeretete segít megnyugodni, bár a fájdalomam nem enyhül.

Délután három óra van. Lekapom a kabátom a fogasról, a kocsikulcsokért nyúlok, és már megyek is lefelé a lépcsőházban. A temetőbe megyek. Valamiért megnyugvást ad a lelkemnek. Tudom, butaság, de ott egy picit közelebb érzem magamhoz. Betolom a súlyos vaskaput a temető bejáratánál, ami nyikorogva adja tudtomra, hogy nem ma kovácsolták. A sírhoz sétálok, már félúton záporoznak

a könnyeim. Térdre zuhanok, minden emlék feltör bennem. Lassacskán kiadom magamból a fájdalmat, a könnyeim már nem csorognak. Lassan indulni készülök, amikor is a térdem mellett megpillantok egy gombot. Egy aprócska, kerek gombot. Belém hasít a felismerés. A fájdalom helyét most meglepődés és egy leheletnyi megnyugvás veszi át. Hisz ő nem hagyott itt, hisz ő velem lesz, amíg élek...

Mikóczy Dénes: Őszi fények I.

A SZMÍT és a szerkesztőség hírei

A Szlovákiai Magyar Írók Társasága által megjelentetett *Szlovákiai szép magyar irodalom 2022* című antológiát november végén mutatták be Dunaszerdahelyen. A bemutatón komoly vita alakult ki az antológia jövőjéről és fontosságáról a szlovákiai magyar irodalom szempontjából.

*

Kétnapos irodalmi rendezvényen (Irodalmi Karaván program) vettek részt a SZMÍT írótagjai – Balázs F. Attila költő, műfordító, Póda Erzsébet író, újságíró, szerkesztő és Száraz Pál író – december elején. Az irodalmárok az Erdélyi Magyar Írók Ligája meghívására látogattak Szatmárnémetibe és Kolozsvárra. A program mindkét helyszínén érdeklődő közönség és értékes tapasztalatok várták a résztvevőket.

*

Komáromban került sor a SZMÍT által kiadott fiatal írók antológiájának bemutatójára. A *Szélvész* címre keresztelt kötet hét fiatal tehetséges prózaíró és költő – Cséfalvay Fanni, Finta Viktória, Gažík Viktória, Kovács Balázs, Kovács Kitti, Morva Mátyás, Ollé Tamás – műveit tartalmazza. Az antológiát a kötet szerkesztője, Z. Németh István mutatta be, beszélgetőtársa N. Juhász Tamás volt.

*

A SZMÍT december közepén tartotta meg Dunaszerdahelyen irodalomnépszerűsítő szimpóziumát, a Szlovákiai Magyar Könyvtárosok Egyesületével közösen. A szimpóziumon Hodossy Gyula, a SZMÍT elnöke nyitóbeszédében aláhúzta az irodalom mindenkori fontos szerepét.

Sipos Forgon Szilvia „Egy levéltár rejtett kincsei – A digitális források élményközpontú használata az irodalom népszerűsítésében” címmel tartott előadásában Fábry Zoltán hagyatékán keresztül mutatta be a Magyar Adatbank és a Fórum Kisebbségkutató Intézet értékmegőrző kutatómunkáját.

Danajka Kontár Piroska a „Beavatás az olvasásnépszerűsítés titkaiba” című prezentációjában arról a projektről tartott interaktív előadást tanítványai (Tuman Lili Anna, Mészáros Renáta, Szabó Anikó) közreműködésével, melyben a hidaskürti iskola diákjai nyerték 2021-ben a Nagy Könyves Beavatás versenyt.

Besnyei Júlia egy olyan projektet valósított meg, melynek célja az olvasás szeretetére való nevelés a hátrányos helyzetű családokban. Előadásának címe: *A mese és az olvasás szeretete roma szemmel/szívvvel* volt.

Póda Erzsébet az olvasás és az irodalom népszerűsítési lehetőségeiről, újszerű ötletekről tartotta *Te mit olvastál?* című előadását, amely az író-olvasó találkozásokon szerzett tapasztalataira támaszkodott.